Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρηστιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΛΑΘΗΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος — Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Δεκεμβρίου 1901 — Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 50

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Εἰς τὴν οἰκίαν Γωλτιέρου Βρυνέλ, γεῦμα μεγαλοπρεπὲς ἀνέμενε τοὺς ταξειδιῶτας. Ὁ θησαυροφύλαξ—ταμίας, ὅπως θὰ ἐλέγαμεν σήμερον,—εἶχε τὴν μανίαν τῆς ἐπιδείξεως. Ὁ ἴδιος ἐκράτησε τὸν ἀναβολέα τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Βασιλέως, καὶ τὸν εἰσήγαγεν ἔπειτα εἰς λαμπρὰν αἴθουσαν, ὅπου μία τράπεζα ἦτο ἐστρωμένη δι' ἕνα μόνον δαιτυμόνα, καὶ τοποθετημένη ὑπὸ οὐρανίαν. Τὸν βασιλικὸν τοῦτον δαιτυμόνα ὁ κύριος Βρυνέλ ἐζήτησε τὴν τιμὴν νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ ὁ ἴδιος.

Εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν Τούρην, ἀξιωματικὸς τοῦ βασιλικοῦ οἴκου, ὁ εὐπατρίδης Δὲ Γκρεκάν, ἀνέμενε τὸν νεαρὸν πρίγκιπα, διὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ἀθορύβως εἰς τὸν πύργον τῆς Ἀμβωσίας, ὅπου τὸν ἀνέμενεν ὁ βασιλεύς.

— Ἀλλὰ διατί ὅλη αὐτὴ ἡ μεταβολή; τὸν ἠρώτησεν ὁ Ἱππότης Δ' Ἀνδοάν, ὅταν εὑρέθη μόνος μαζί του.

— Πλησιάσατε ὀλίγον, νὰ μὴ μας ἀκούσῃ κανείς, ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματικός. Λοιπόν, μάθετε ὅτι εἰς τὸ παλάτι ἤκουσα νὰ λέγουν πολλὰ κακὰ διὰ τὸν μικρὸν πρίγκιπα. Ὅτι εἶνε ἀγροῖκος, ὅτι εἶνε ἀμαθέστατος, ὅτι θὰ τὸν δαμάσουν μὲ περιορισμοὺς καὶ μὲ νηστείας. κ' ἕνα σωρὸ τέτοια. . . Ὁ Βασιλεύς, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ ὑποδεχθῇ μὲ μεγάλας τιμὰς τὸν ἀνεψιόν του, μετέβαλεν ἐξαφνα διαθέσεις. Τώρα ποῖός τα ἔκαμεν αὐτά, ποῖος εἶνε ἡ αἰτία, ἀγνοῶ. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα, ἀντὶ νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν ἀνεψιόν των ἐνώπιον ὅλης τῆς Αὐλῆς, θὰ τὸ κάμουν τώρα μυστικά. Πρὸς τοῦτο μετέβησαν, μὲ πολὺ μικρὰν συνοδείαν, εἰς τὸν πύργον τῆς Ἀμβωσίας, καὶ ἐκεῖ ἔχω ἐντολὴν νὰ σας ὁδηγήσω, χωρὶς τύμπανα καὶ σάλπιγγας. . . Βλέπετε λοιπόν, Ἱππότα, ὅτι ἀπὸ σᾶς περιμένω νὰ με διαφωτίσετε. Τί ἐλαττώματα ἄρά γε εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ὁ κύριος Γάστων, ὥστε νὰ φοβηθοῦν οἱ ὑψηλοί του συγγενεῖς μήπως τους ἐντροπιάσῃ; . . . Εἴπετε μου, σᾶς παρακαλῶ, διότι ἐγὼ τὸν εὑρίσκω θαυμασίως ὡραῖον, καὶ μόνον πού τὸν εἶδα, αἰσθάνθηκα μεγάλην συμπάθειαν δι' αὐτόν.

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε περισσότερον ἀπὸ σᾶς, ἀπεκρίθη ὁ Ἱππότης σκεπτικός. Μήπως τὸν ἐσυκοφάντησε κανείς;

— Φαίνεται, ὅτι ἀφότου ἐσύρθη εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἡ γοῦνα ἑνὸς κάποιου κυρίου Ὀρδερίκου Γουϊλέρμου, τὸν ὁποῖον εἶχαν στείλῃ ἐκεῖ κάτω, ἐπῆλθεν ὅλη αὐτὴ ἡ μεταβολή.

— Μπᾶ! καὶ τί ἠμποροῦσε νὰ εἰπῇ ὁ κύριος Ὀρδερίκος Γουϊλέρμος; Ἐκτὸς ἂν . . . Ὅσον διὰ τὸν μικρὸν πρίγκιπα, σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶνε τὸ καλλίτερο παιδὶ τοῦ κόσμου.

Ἔφθασαν εἰς Ἀμβωσίαν τὸ ἀπόγευμα, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν βασιλικὸν πύργον, ὁλωσδιόλου ἀνεπισήμως, χωρὶς νὰ τοις ἀποδοθοῦν οὐδενὸς εἴδους τιμαί.

— Οὔτε ἕνα σάλπισμα! εἶπεν ὁ Ἰωδῆνος, βοηθῶν τὸν κύριόν του νὰ φιππεύσῃ εἰς τὸ Βέρναζον κάμνουν περισσότερον θόρυβον, ὅταν καὶ ὁ ἐλάχιστος ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ κυρίου ὑποκόμητος διέρχεται τὴν κινητὴν γέφυραν.

Ἐν τούτοις ἕνας αὐλάρχης καὶ πολλοὶ θεράποντες ὑπὸ τὰς διαταγάς του, ἔσπευσαν νὰ δεχθοῦν τὸν νεαρὸν πρίγκιπα καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσουν εἰς τὰ δι' αὐτὸν ἑτοιμασθέντα δωμάτια. Ὁ Γάστων ἔσπευσε νὰ ἐκβάλῃ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ταξειδίου καὶ νὰ περιβληθῇ στολὴν κομψοτέραν· μόλις δὲ εἶχε τελειώσῃ τὸν καλλωπισμόν του, ὅταν ὁ ἴδιος αὐλάρχης ἐπαρουσιάσθη καὶ ἐπληροφόρησε τὸν Ὑψηλότατον ὅτι αἱ Αὐτῶν Μεγαλειότητες ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τὸν δεχθοῦν εἰς τὸ προσευκτήριον τῆς Βα-

Ἡ Βασίλισσα Ἄννα τῷ ἐμειδίασε καὶ τὸν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον (Σελ. 399, στήλ. β'.)

σιλίσσης καὶ ὅτι ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἴδουν πρῶτα μόνον.

Ὁ Γάστων διέσχισε λοιπὸν τοὺς διαδρόμους τοῦ πύργου, συνοδευόμενος μόνον ὑπὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ τούτου· ἀλλ' ἅμα ἔφθασεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ βασιλικοῦ διαμερίσματος, ἄνθρωπός τις, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο πλησίον τοῦ παραθύρου ἐπλησίασε τὸν πρίγκιπα, καὶ ὑποκλιθεὶς βαθύτατα πρὸ αὐτοῦ, τῷ εἶπεν:

— Ὑψηλότατε εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας διὰ νὰ σας ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν τῶν πρώτων στιγμῶν τῆς βασιλικῆς ἀκροάσεως. Μὴ φοβηθῆτε καθόλου. Θὰ σταθῶ παρὰ τὸ πλευρόν σας καὶ θὰ ὁμιλήσω ἐκ μέρους σας, ἂν δὲν ἑτοιμάσατε τὸ ὡραῖον λογίδριον, τὸ ὁποῖον περιμένουν ἀπὸ σᾶς.

— Δὲν προητοίμασα τίποτε, πραγματικῶς, καὶ δὲν προμελετῶ ποτὲ τίποτε, κύριε Ὀρδερίκε Γουϊλέρμε, ἀπήντησε συσπῶν τὰς ὀφρῦς· σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλήν σας προσφοράν.

— Τότε λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ καθηγητής, θέλετε νὰ σταθῆτε μίαν στιγμὴν διὰ νὰ σας εἰπῶ ἓν λογίδριον, κατάλληλον διὰ τὴν περίστασιν, τὸ ὁποῖον συνέθεσα χάριν ὑμῶν;

— Ἐ! ἀνέκραξεν ὁ Γάστων, μόνον 'στὲς γαλιάνδρες κα!'στὰ κοτσύφια σφυρίζουν σκοπούς . . . Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ πολύ... Θὰ ὁμιλήσω μόνος μου, μὲ τὰς ἀσθενεῖς μου δυνάμεις, καὶ δὲν θὰ ἐνοχλήσω κανένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν εἶνε καθόλου περεττὸν νὰ γνωρίζῃ κανεὶς ἑλληνικὰ καὶ λατινικά.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ προσευκτηρίου, πλησίον ἑνὸς παραθύρου, διὰ τοῦ ὁποίου ἔβλεπέ τις τὸν ποτισμὸν Λειγήρα, ἡ βασίλισσα Ἄννα ἐκάθητο ἐμπρὸς εἰς ἕνα ροδάνι, κατεσκευασμένον ἀπὸ ἐλεφαντόδοντον. Πλησίον της, ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΒ', καθήμενος ἐπὶ μεγάλης γλυπτῆς καθέδρας, ἔπαιζε σκεπτικὸς μὲ ταύτιά ἑνὸς μεγάλου λαγωνικοῦ, ἐξηπλωμένου παρὰ τοὺς πόδας του. Ἦσαν μόνοι, διότι τρεῖς κυρίαι τῆς τιμῆς ἐκεντοῦσαν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ θαλάμου, μακρὰν τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους, ὥστε δὲν ἠδύναντο οὔτε νὰ λαμβάνουν μέρος οὔτε νὰκούουν κἂν τὴν συνομιλίαν.

Ὁ Γάστων διέσχισεν ὅλον τὸν θάλαμον, ὁ ὁποῖος ἦτο στενὸς ἀλλὰ μακρός. Ἐπροχώρησε μὲ ὕφος εὐγενὲς καὶ ἁπλοῦν, χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἐπιτήδευσιν ἢ στενοχωρίαν. Καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν γωνίαν, ὅπου ἐκάθηντο αἱ Αὐτῶν Μεγαλειότητες, ἐγονάτισεν ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως καὶ εἶπε μὲ συγκίνησιν καὶ μὲ σεβασμόν:

— Μεγαλειότατε, ἔρχομαι κατὰ διαταγήν σας, διὰ νὰ σας ὑπηρετήσω μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν καὶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς προστασίας, διὰ τῆς ὁποίας μὲ περιβάλλετε.

Ὁ Βασιλεὺς ἀνήγειρε τὸν Γάστωνα, τὸν ἐφίλησε δύο φορὰς μὲ τρυφερότητα, καὶ τῷ εἶπε:

— Ἀγαπητὲ ἀνεψιέ, χαίρω πολὺ ποῦ σε βλέπω, διότι τὸ πρόσωπόν σου μοῦ ὑπενθυμίζει τὴν μητέρα σου, τὴν μακαρίτισσαν ἀδελφήν μου Μαρίαν. Πῶς σας φαίνεται, Δέσποινα; προσέθεσεν ὀδηγήσας ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Γάστωνα ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης, ἡ ὁποία τὸν ἐκύτταξε μὲ τὸ σοβαρόν της ὕφος.

Ὁ Γάστων ἠσθάνθη ὅτι ἡ Βασίλισσα Ἄννα ἦτο ὀλιγώτερον διατεθειμένη ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀπὸ τὸν βασιλικὸν σύζυγόν της· ὅθεν ἐφέρθη πρὸς αὐτὴν μὲ ὀλιγωτέραν διάχυσιν, ἀλλὰ μὲ περισσοτέραν διπλωματίαν.

— Εἴθε, Δέσποινα, τῇ εἶπε γονυπετῶν ἐνώπιόν της, νὰ γίνω ἄξιος τῆς εὐνοίας σας ὄχι μόνον ἐν ὀνόματι τοῦ αἵματος τῶν Δὲ Φουᾶ, ἐκ τῶν ὁποίων κατήγετο καὶ ἡ σεπτή σας μήτηρ, ἡ Μαργαρίτα Δὲ Φουᾶ, δούκισσα τῆς Βρετάνης, ἀλλὰ προπάντων χάριν εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τῆς ζωῆς μου ὁλοκλήρου, τὴν ὁποίαν κατάθέτω εἰς τοὺς πόδας σας.

— Σήκω ἐπάνω καὶ καλῶς ἦλθες εἰς τὸν οἶκόν μας, ἀγαπητὲ ἀνεψιέ, ἀπεκρίθη ἡ Βασίλισσα Ἄννα. ἐκπληκτος διὰ τὴν λεπτότητα τοῦ φιλοφρονήματος. Ἂν φανῇς ἄξιος τῆς ἀγάπης μας, τὸ στάδιόν σου θὰ εἶνε ἐκ τῶν λαμπροτέρων Ἤλθαμεν νὰ σε προϋπαντήσωμεν εἰς τὸν πύργον τοῦτον, ὅπου καὶ θὰ διαμείνωμεν, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν, ἀφ' οὗ ἀποκτήσῃς ὅλας τὰς γνώσεις, τὰς ἀπαραιτήτους διὰ τὴν τάξιν σου, θὰ γίνῃς ἱκανὸς νὰ διακριθῇς εἰς τὴν Αὐλήν μας. Θά σου δώσωμεν ἱκανοὺς διδασκάλους, οἱ ὁποῖοι θὰναλάβουν τὴν ἐκπαίδευσίν σου. Διὰ τὴν νέαν ζωήν σοῦ χρειάζεται νέος κύκλος. Ὅσον διὰ τοὺς ἀνθρώπους που ἔφερες μαζί σου, αὐτοὶ θὰποζημιωθοῦν καλά, — μὴ ἀμφιβάλλῃς, — καὶ θὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα των.

Διαρκούσης τῆς ὁμιλίας ταύτης, ὁ Γάστων εἶχεν ὠχριάσῃ· ἀλλὰ τὸ τελευταῖον κτύπημα ἦτο τόσον ἀπροσδόκητον δι' αὐτόν, ὥστε τὸ αἷμα ἀνέβη ὡς κῦμα εἰς τὸ πρόσωπόν του· ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε.

— Ἀ, Δέσποινα, εἶπε τότε ὁ Βασιλεὺς μὲ συμβιβαστικὸν ὕφος· ἂς ἀφίσωμεν τὰ πράγματα ὅπως εἶνε διὰ μερικὰς ἡμέρας ἀκόμη, ὥστε ἡ μεταβολὴ νὰ μὴ φανῇ τόσον σκληρὰ εἰς τὸν Γάστωνα . . .

Ὁ Γάστων ηὐχαρίστησε τὸν θεῖόν του διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς καὶ κατόπιν ἀπεκρίθη πρὸς τὴν Βασίλισσαν:

— Δέσποινα, ἂν καὶ αἱ διατάγαί σας θὰ εἶνε εἰς τὸ ἑξῆς ὁ νόμος μου, ἐν τούτοις θά μου ἐπιτρέψετε, ἐλπίζω, νὰ μὴ λησμονήσω τὰς πατρικὰς παραγγελίας. Ὅταν ἔφευγα, ὁ πατήρ μου ὁ ἴδιος ἐξέλεγε τοὺς ἀκολούθους μου. Ἐξ αὐτῶν εἷς προπάντων μοῦ εἶνε ὡς ἀδελφός, καὶ δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ τῷ ἀφαιρέσω τὸν τίτλον τοῦ πρώτου μου ἱππικόμου, χωρὶς νὰ δείξω μαύρην ἀχαριστίαν. Εἶνε ὁ Ἰωβῆνος, ἄρχων τοῦ Νολαί, ὁ ὁποῖος μ' ἔσωσεν, ὅταν ἤμουν μικρός, ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰν τῆς Μαζέρης; καὶ ὁ ὁποῖος ἔκτοτε μοῦ ἔδειξε τὴν μεγαλητέραν ἀφοσίωσιν. Δὲν ἐχωρίσθημεν ποτέ. Ὁ πατήρ μου τῷ ἐπανέλαβε χιλιάκις, ὅτι ἡ τύχη του θὰ παρηκολούθει τὴν ἰδικήν μου. . . . Σᾶς ἐξορκίζω, Δέσποινα, νὰ μὴ μας χωρίσετε.

— Κράτησέ τον, ἀγαπητὲ ἀνεψιέ, εἶπεν ἡ Βασίλισσα. Τὰ ἐπιχειρήματά σου εἶνε εὔλογα καὶ τα λέγεις μὲ τόσον σεβασμόν, ὥστε δὲν εἰμπορῶ νὰντισταθῶ. Λάβε ὑπ' ὄψει σου ὅμως, ὅτι ἐδῶ δὲν θὰ τρέχῃς εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ εἰς τὰ κυνήγια γυμνόπους· διότι τοῦτο θὰ παρέβλαπτε τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς θείας σου. Ἂν οἱ ἄλλοι σου θεράποντες εἶνε ἀρκετὰ εὐπειθεῖς, ὥστε νὰ συμπεριφέρωνται καλῶς μὲ τοὺς ἀνθρώπους μας, ἠμποροῦν νὰ μείνουν καὶ αὐτοί. . . Ἀλλὰ περὶ τούτων θὰ ὁμιλήσωμεν ἀργότερα. Ἡ θύρα, ἡ ὁποία ἤνοιξε, μοῦ ἀναγγέλλει τὸ γεῦμα. Δός μου τὸ χέρι σου, ἀγαπητὲ ἀνεψιέ, διὰ νὰ περάσωμεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ Γάστων ἐξετέλεσε τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν τόσον καλά, ὥστε ἡ βασίλισσα ἐβεβαιώθη, ὅτι ἂν ὁ νεαρὸς πρίγκιψ εἶχε τὸ πνεῦμα ἀκλείεργητον, οὐχ ἧττον κατεῖχε τὴν τέχνην τῆς εὐθιμοτυπίας καὶ τῶν κομψῶν τρόπων, ἡ ὁποία ἀνέκαθεν διέκρινε τοὺς εὐγενεῖς ἀπὸ τοὺς ἀγροίκους.

Το ἑστιατόριον ἦτο θολωτὴ αἴθουσα πολὺ μεγάλη, ἀλλ' ὀλίγον φωτιζομένη. Τὸ γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν μόνον οἱ τρεῖς, διεξήχθη παγερόν, χωρὶς συνομιλίαν. Μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐνεθάρρυναν τὸν Γάστωνα τὰ βλέμματα καὶ τὰ θωπευτικὰ μειδιάματα τοῦ θείου του. Ἡ βασίλισσα ὡμίλει ἐνίοτε πρὸς ἕνα ἄνθρωπον μαυροφόρον, μὲ πολὺ ἐξυπνον πρόσωπον, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ διάσημος Ἰωάννης Λεμαίρ, ἱστορικὸς καὶ ποιητής, ἐκ τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ, καὶ ὁ ὁποῖος ἐξετέλει παρὰ τῇ βασιλίσσῃ χρέη γραμματέως. Ἵστατο ὄρθιος παρὰ τὸ πλευρόν της, κλίνων ὀλίγον πρὸς τὰ ἐμπρός, διὰ νὰκούῃ ὅ,τι ἡ εὐγενής του κυρία τῷ ἐνεπιστεύετο χαμηλοφώνως.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Γάστωνος, ἐπανῆλθον εἰς τὸ προσευκτήριον. Ἡ βασίλισσα ἐκάθησεν εἰς τὸ ροδάνι τις, ἔνευσεν εἰς τὸν Γάστωνα νὰ καθήσῃ πλησίον της ἐπὶ ἑνὸς ἐδωλίου, καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἀγαπητὲ ἀνεψιέ, ὡς πρῶτον δεῖγμα ὑπακοῆς, σὲ παρακαλῶ νὰκούσῃς κάτι που θὰ μας ἀναγνώσουν ἀπὸ ἓν βιβλίον,

τοῦ ὁποίου τὸ πρῶτον μέρος, γνωστὸν ἤδη εἰς ὅλους τοὺς λογίους, τιτλοφορεῖται Τὰ θαυμάσια τῆς Τροίας. Κύριε Ἰωάννη Λεμαίρ, ἔχετε τὸν λόγον.

—Εὐχαρίστως, Δέσποινα, εἶπεν ὁ Γάστων ἐγειρόμενος καὶ χαιρετῶν τὸν γραμματέα τῆς βασιλίσσης· ἀλλ' ὄχι πρὶν προσφέρω εἰς τὸν κύριον Λεμαὶρ τὰ σέβη ἑνὸς ἐμπαθοῦς ἀναγνώστου καὶ τῶν πεζῶν καὶ τῶν στίχων του . . . Ὅσον διὰ τὰ Θαυμάσια τῆς Τροίας, ἂν ἀρκῇ νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τὴν Ἰλιάδα διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὸ βιβλίον του, μάθετε ὅτι ἤρχισα τὰ ἑλληνικά, ἐννέα ἐτῶν, ὅταν μόλις ἀκόμη ἐννοοῦσα τὰ λατινικὰ τοῦ Βιργιλίου. Ἠμπορῶ νὰ σας ἀπαγγείλω ἐκ μνήμης τὴν τελευταίαν μάχην τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Ἕκτορος, τὸ μέρος δηλαδὴ τὸ ὁποῖον ἐθαύμασα περισσότερον ἀπ' ὅλα.

—Ἀπάγγειλε ὀλίγον ἑλληνικά. ἀγαπητὲ ἀνεψιέ, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς πλήρης χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως. Ἀπάγγειλε. . . διὰ νὰ ἴδωμεν... καὶ σοῦ δίδω τὸν βασιλικόν μου λόγον. . .

Εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, ὁ κύριος Ὀρδερίκος προσεπάθει νὰ κρυφθῇ μέσα εἰς τὸν ὅμιλον τῶν συμβούλων καὶ τῶν οἰκείων τοῦ βασιλέως, οἱ ὁποῖοι παρίσταντο εἰς τὴν σκηνὴν αὐτήν. Ὁ καθηγητὴς ἠναγκάσθη νὰκουμβήσῃ εἰς τὸν τοῖχον, διότι τόσον ἔτρεμαν τὰ γόνατά του, καθὼς ἤκουσε τὸν νεαρὸν πρίγκιπα νὰπαγγέλῃ κομψῶς τοὺς στίχους τοῦ Ὁμήρου καὶ νὰποκρίνεται εὐστόχως εἰς τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας, ὑπὸ τύπον φιλοφρονημάτων, τῷ ἀπηύθυνεν ὁ Λεμαίρ.

— Ὑψηλότατε, τῷ εἶπε τέλος ὁ γραμματεὺς ὁ μέλλων βιογράφος τῆς βασιλίσσης Ἄννης· μοῦ ἐμπνέετε μέγαν θαυμασμόν, καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα πολύ, ἂν εἴχατε τὴν καλωσύνην, νὰ μάθω τὸ ὄνομα τοῦ ἱκανοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος σᾶς ἐδίδαξε τόσον καλά.

— Θά σάς το εἴπω πολὺ εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ Γάστων, διότι ἡ διακαεστέρα μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ προφέρω ἐνώπιον τῶν Μεγαλειοτάτων τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ παιδαγωγοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχασεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅλα του τὰγαθά, διότι ἀνῆκεν εἰς τὸ γαλλικὸν κόμμα. Ὀνομάζεται Ἀνδρέας Ζούστης, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν μαρκησίων Ζουστινιάνη.

Μετὰ τὴν ἔκπληξιν, ἡ ὁποία ἠκολούθησε τὸ ἄκουσμα, ὁ Λουδοβίκος ἐπλησίασε τὴν Ἄνναν καὶ συνωμίλησαν χαμηλοφώνως, μὲ πολλὴν ζωηρότητα ἑκατέρωθεν.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Λεμαὶρ ἔλεγε πρὸς τὸν Γάστωνα:

—Τότε ἡ πρώϊμος ἀνάπτυξίς σας δὲν με ἐκπλήττει καθόλου. Ἀλλὰ πότε εὑρίσκατε καιρὸν νὰ μελετᾶτε, ἀφ' οὗ ἀγαπᾶτε τόσον τὸ κυνήγι καὶ τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις, καθὼς μας εἴπαν;

— Ὡμιλούσαμεν ἑλληνικὰ ἢ λατινικὰ ἕως τὸ μεσημέρι, πάντοτε ἰταλικὰ εἰς τὸ κυνήγι ἢ εἰς τὸν περίπατον, καὶ καθε βράδυ ἐκάμναμεν μάθημα ἐπιστημονικὸν ἢ φιλολογικόν, ἕως τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου· οὕτως ὥστε...

Ὁ Γάστων δὲν ἠμπόρεσε νὰ τελειώσῃ. Ὀρθιοι πρὸ αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα τῷ ἐπέβαλον διὰ νεύματος σιωπήν. Ἡ Βασίλισσα Ἄννα τῷ ἐμειδίασε καὶ τὸν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον· ἔπειτα ἔνευσεν εἰς τὸν βασιλέα νὰ λάβῃ τὸν λόγον.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΛΑΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ S Blandy)

ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ ΚΑΙ Ο ΕΛΕΦΑΣ

(Ἀνατολικὸς Μῦθος)

Κάποιος βασιλεὺς τῆς Βιρμανίας κατεῖχε μέγαν ἀριθμὸν ἐλεφάντων, ἐκ τῶν ὁποίων ἕνα ἠγάπα καὶ ἐπεριποιεῖτο περισσότερον.

Μίαν ἡμέραν ἐκάλεσεν ἕνα τῶν ὑπηρετῶν του καὶ τῷ εἶπε:

— Ὅλοι ἐκθειάζουν τὰ προτερήματα τοῦ εὐνοουμένου μου ἐλέφαντος· ἀλλὰ ἤθελα νὰ ἤξευρα τί λέγουν δι' αὐτὸν καὶ οἱ τυφλοί. Πήγαινε λοιπόν, ταξείδευσε εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας τοῦ βασιλείου μου καὶ φέρε μου ἐδῶ ὅσους τυφλοὺς ἀπαντήσῃς.

Ὁ ὑπηρέτης ἐξεκίνησε, καὶ μαζεύσας ὅλους τοὺς τυφλούς, τοὺς ὁποίους συνήντησεν εἰς τὸν δρόμον του, τοὺς ὡδήγησεν εἰς τὸ παλάτι. Κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως τοὺς ἐπῆγαν εἰς τὸν σταῦλον, πλησίον τοῦ εὐνοουμένου ἐλέφαντος, καὶ τους διέταξαν νὰ τον ἐξετάσουν.

Ὁ ἕνας τότε ἤγγισε τὸ πόδι· ὁ ἄλλος ἐψηλάφησε τὴν οὐράν· ἄλλος τὴν κοιλίαν, τὴν ράχιν, τὰ αὐτιά, τοὺς χαυλιόδοντας, τὴν προβοσκίδα.

Ἔπειτά τους ἔφεραν πάλιν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος τοις εἶπεν:

— Ἐξητάσατε καλὰ τὸν ἐλέφαντά μου;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθησαν οἱ τυφλοί.

— Τότε λοιπὸν τον γνωρίζετε καλά;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Μὲ τί ὁμοιάζει; ἠρώτησεν ὁ βασιλεύς.

— Μὲ κολόνναν! ἀπερίθη ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχε ψηλαφήσῃ τοὺς πόδας.

— Μὲ σκούπαν! ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος, ποῦ εἶχε πιάσῃ τὴν οὐράν.

— Μὲ σπίτι. — Μὲ ράχη βουνοῦ.— Μὲ χράμι.—Μὲ ἀγκωνάρι.— Μὲ κέρατο. — Μὲ χονδροσχοινο, ἀπήντησαν οἱ ἄλλοι, ἐφ' ὅσον εἶχαν ἐγγίσῃ τὸ στῆθος, τὰν ράχιν, τὰ αὐτιά, τὸ κεφάλι, τοὺς χαυλιόδοντας, τὴν προβοσκίδα.

Καὶ ἐφιλονείκουν, διότι καθεὶς ὑπεστήριζε τὴν παρομοίωσίν του καὶ διέψευδε τὸν ἄλλον.

Ὁ βασιλεὺς ἐγέλασε καὶ εἶπε:

— Πρέπει νὰ ἑνώσετε ὅλα μαζὶ τὰ χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα ἀποδίδετε εἰς τὸν ἐλέφαντά μου, διὰ νὰ ἐννοήσετε πῶς εἶνε πραγματικῶς καὶ μὲ τί ὁμοιάζει. Καθένας ἀπὸ σᾶς ἐψηλάφησεν ἓν μόνον μέρος τοῦ ὅλου. Οὕτω κάμνουν καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι· ἐξετάζουν μόνον μίαν ὄψιν τοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖον τοις παρουσιάζεται, καὶ φαντάζονται ὅτι τὸ γνωρίζουν κατὰ βάθος.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Το μόνον λέξεις θὰ γράψω σήμερον, εἰς βραχεῖαν Ἐπιστολήν, διὰ νὰ σας ἀποχαιρετήσω. Μὴν ἐκπλήττεσθε, ἂν ἡ παροῦσά μου, εἶνε ἡ τελευταία τοῦ ἔτους· Ἀλήθεια ἔχομεν ἀκόμη δύο Σάββατα· ἀλλ' ὡς σας πληροφορεῖ ἀλλοῦ ἡ Διάπλασις, ἓν μόνον φύλλον δεκαεξαέλιδον θὰ ἐκδοθῇ, καὶ εἶνε ζήτημα ἂν ἡ Κυριακὴ θὰ μου ἄφινε τόπον μεθαύριον.

Σπεύδω λοιπὸν νὰ προλάβω, νὰ σας ἀποχαιρετήσω, νὰ σας εὐχηθῶ, καὶ νὰ σας εὐχαριστήσω ἐκ βάθους ψυχῆς διὰ τὴν ἀγάπην καὶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, μὲ τὸ ὁποῖον παρηκολουθήσατε καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὰς ἐπιστολάς μου.

Ἐλπίζω ὅτι τὸ ἴδιον ἐνδιαφέρον θὰ μου δείξετε καὶ τὸ ἐρχόμενον, διότι, ὅπως εἶπε καὶ ὁ Χριστὸς πρὸς τοὺς μαθητάς του: μικρὸν καὶ οὐχ' ὁρᾶτέ με, μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἀπελπισμένη τρέχω
Ἐμπρός σου, Παναγιά μου,
Σὰν θλίβουν τὴν καρδιά μου
Τὰ βάνανα κ' οἱ πόνοι
Ἀλύπητα, σκληρά.

Καὶ 'στὴ γλυκειά σου ὄψι
Παρηγοριὰ ἐανοίγω,
Τὰ δάκρυά μου πνίγω
Καὶ νοιώθω τῆς ἐλπίδος
Στὰ στήθη τὴ χαρά!

ΑΡΙΑΔΝΗ

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΑ'.

Τότε τὸ ἀγοράκι τοῦ λαχάνου καὶ τὸ κοριτσάκι τοῦ μαρουλιοῦ, ἐσήκωσαν τὸ καπάκι, ἐπρόβαλαν ἀπὸ τὸ τσουκάλι, κ' ἐφώναξαν :

— Καλὴ κυρία, μᾶς θέλεις νὰ γίνωμεν παιδάκια σου ; Θὰ παίζωμεν εἰς τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας σου, καὶ θὰ κοιμούμαστε 'στὴν ἀγκαλιά σου !

Ἡ καλὴ γυναῖκά τα ἔχασε, ἅμα ἄκουσε νὰ μιλοῦν μέσα ἀπὸ τὸ τσουκάλι. Μάλιστα φοβήθηκε λίγο. . .

'Αλλ' ἅμα εἶδε τὶ εὔμορφο ἀγοράκι καὶ τὶ χαριτωμένο κοριτσάκι τῆς ὡμίλησαν, τὰ ἔβγαλεν ἀμέσως ἀπὸ τὸ λάχανο καὶ εἶπε :

— Μετὰ χαρᾶς θά σας κάμω παιδάκια μου καὶ θά σας ἀγαπῶ πολὺ πολύ... Τί ἀπέγινε, θά σάς το εἰπῶ μεθαύριον, καὶ πιὰ τελειώνομεν.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Π'.

ΔΥΟ ΜΗΝΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΑΝΤΑ ΖΟΥΑΝΑΝ

Ἀπὸ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ, ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς Ἀμερικήν, παρῆλθον δεκατέσσαρα ἔτη, τῶν ὁποίων ἰδοὺ ἐν συντόμῳ ἡ ἱστορία.

Τὴν εἴδησιν, ὅτι ἡ σύζυγός του καὶ ἡ θυγάτηρ του ἐχάθησαν κατὰ τὸ ναυάγιον τοῦ Νόρτων, εἶχε μάθει τῷ 1872. Ποτὲ δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἡ θυγάτηρ του Παυλίνα, μικρὰ τότε, ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπέζησε τῆς φοβερᾶς ἐκείνης καταστροφῆς. Ἐκτὸς τούτου, δὲν την εἶχε γνωρίσει ποτέ, διότι ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Μαρτινίκην ὀλίγους μῆνας πρὸ τῆς γεννήσεώς της.

Ἐπὶ ἓν ἔτος ἀκόμη, ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ ἐξηκολούθησε νὰ διοικῇ τὸ σύνταγμά του. Ἔκειτα, ἀφ' οὗ ἔδωσε τὴν παραίτησίν του, ἀπεφάσισεν, ἐπειδὴ οὐδεὶς συγγενικὸς δεσμός τον συνέδεε πλέον μὲ τὸν κόσμον, νὰφιερώσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του εἰς τὸ ὑψηλὸν ἔργον τοῦ Ἱεραποστόλου. Ἐντός του ὑπῆρχεν ὁ Ἱεραπόστολος πλησίον τοῦ στρατιώτου. Ὁ ἀξιωματικὸς ἦτο ἕτοιμος νὰ μεταθληθῇ εἰς καλόγηρον, στρατιώτην-καλόγηρον, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀφιεροῦνται εἰς τὸν προσηλυτισμόν, δηλαδὴ εἰς τὸν ἐκπολιτισμὸν τῶν ἀγρίων.

Ὁ συνταγματάρχης Κερμώρ, χωρὶς νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς κανένα, — οὔτε εἰς τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, — τὰ σχέδιά του, ἀνεχώρησε κρυφίως ἀπὸ τὴν Γαλλίαν τῷ 1875 καὶ μετέβη εἰς τὴν Βενεζουέλαν, ὅπου τόσαι φυλαὶ Ἰνδῶν ἦσαν βυθισμέναι εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ τὴν ἀμάθειαν.

Ἅμα ἐτελείωσε τὰς θεολογικάς του σπουδὰς εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἑταιρείαν τῶν Ἱεραποστόλων ὑπὸ τὸ ὄνομα Πάτερ Ἐσπεράντης. Ἦτο τότε τεσσαράκοντα καὶ ἐννέα ἐτῶν.

Εἰς τὴν Καρακάσην διατρίβων ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης, συνέλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑπάγῃ νὰ ζήσῃ εἰς τὰς σχεδὸν ἀγνώστους χώρας τῆς μεσημβρινῆς Βενεζουέλας, ὅπου σπανίως ἐφαίνοντο Ἱεραπόστολοι. Ἐκεῖ πλήθη ἰθαγενῶν οὐδέποτε ἔτυχον χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ ἀπέμενον ἄγριοι, ἐντελῶς ἀπολίτιστοι. Νὰναζητήσῃ τοὺς ἀποκλήρους τούτους μέχρι τῶν ἐσχάτων ἐρίων τῆς Βενεζουέλας, νὰ τους προσηλυτίσῃ καὶ νὰ τους ἐξημερώσῃ, ἰδοὺ ποῖον ἦτο τοῦ λοιποῦ τὸ ἔργον του. Καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τὶς ἦτο καὶ πῶς ὠνομάζετο πρῶτα, ἀπῆλθε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1879.

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης, ὁ ὁποῖος ὡμίλει τὰ ἱσπανικὰ ὅπως καὶ τὴν μητρικήν του γλῶσσαν, μετέβη εἰς Ἅγιον Φερνάνδον, ὅπου ἔμεινεν ὀλίγους μῆνας. Ἐκ τῆς πολίχνης ταύτης ἀπηύθυνεν ἐπιστολὴν πρὸς ἕνα τῶν φίλων του, συμβολαιογράφον εἰς Νάντην. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, — τὴν τελευταίαν, ἡ ὁποία ἔφερε τὸ ἀληθές του ὄνομα, — παρεκάλει τὸν παραλήπτην νὰ κρατήσῃ μυστικήν.

Εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον, ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἐγνωρίσθη καὶ συνεδέθη μὲ τὸν νεαρὸν μοναχὸν Ἄγγελον, καὶ μετ' αὐτοῦ ἀπεφάσισε νὰνέλθῃ εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Ὀρενόκου, εἰς τὴν χώραν τῶν Γουαχαρίβων, καὶ νὰ ἱδρύσῃ ἐκεῖ Σταθμὸν ἱεραποστολικόν. Τὰ ἐπίλοιπα τὰ γνωρίζομεν. Παρῆλθον δεκατέσσαρα ἔτη. Ἡ Σάντα-Ζουάνα προώδευε καὶ εὐημέρει· ἐφαίνετο ὅτι οὐδεὶς δεσμὸς συνέδεε πλέον τὸν Πάτερ Ἐσπεράντην πρὸς τὸ θλιβερὸν παρελθόν του, ὅταν συνέβησαν τὰ γεγονότα ἐπὶ τῶν ὁποίων βασίζεται ἡ παροῦσα ἱστορία.

Μετὰ τοὺς λόγους τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, ὁ συνταγματάρχης ἔθλιψε τὴν Παυλίναν εἰς τὰς ἀγγάλας του, καὶ οἱονεὶ βάπτισμα δακρύων ἔχυσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς θυγατρός του. Μὲ ὀλίγας λέξεις ἡ νεᾶνις τῷ διηγήθη τὴν ζωήν της, τὴν σωτηρίαν της ἐπὶ τοῦ Βίγκου, τὴν περίθαλψίν της ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Ἐρεδιᾶ, εἰς τὴν Ἀβάναν, τὴν ἐπιστροφήν της εἰς Γαλλίαν, τὴν ὀλιγοχρόνιον διαμονήν της εἰς τὸ Σαντεναί, τὴν ἀπόφασιν τὴν ὁποίαν ἔλαβε μετὰ τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, ἅμα ἀνεκοινώθη εἰς αὐτοὺς ἡ ἐπιστολή, τὴν ἀναχώρησίν της εἰς Βενεζουέλαν ὑπὸ ἀνδρικὰ ἐνδύματα καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Παῦλος, τὸ ταξείδιον διὰ τοῦ Ὀρενόκου, τὴν ἐπίθεσιν τῆς ληστοσυμμορίας τοῦ Ἀλφανίζ, καὶ τέλος τὴν θαυμασίαν ἐκείνην ἀπολύτρωσιν. . .

Καὶ οἱ δύο ἐπλησίασαν τότε τὸ ἀμάξιον, ὅπου κατέκειτο ὁ λοχίας Μαρσιάλης... Ὁ τραυματίας ἦτο παράφορος ἀπὸ τὴν χαράν του, ἀκτινοβολοῦσεν ὅλος, ἔκλαιε, καὶ αἱ λέξεις αὗται ἐξήρχοντο διαρκῶς ἀπὸ τά χείλη του :

— Συνταγματάρχα μου ! . . συνταγματάρχα μου ! . . Τώρα ποῦ ἡ Παυλίνα εὑρῆκε τὸν πατέρα της. . . ἐγὼ εἰμπορῶ νὰποθάνω. . .

— Σοῦ -το ἀπαγορεύω αὐστηρῶς ! εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ἄ ! ἂν μοῦ το ἀπαγορεύετε. . .

— Θά σε περιποιηθῶμεν καὶ θά σε θεραπεύσωμεν.

— Ἂν με περιποιηθῆτε. . . τότε δὲν θὰ πεθάνω. . . βεβαιότατα !

— Τώρα ἡσυχία. . . ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ ἡσυχίαν. . .

— Ἡσυχάζω, συνταγματάρχα μου!... Νά, ἰδέτε. . . μοῦ ἔρχεται ὕπνος. . . θὰ κοιμηθῶ καλὰ αὐτὴ τὴ φορά.

— Κοιμήσου, φίλε μου, κοιμήσου . . . Θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν. . . Ὁ δρόμος δὲν θά σε κουράσῃ καθόλου. . . καὶ θὰ γίνῃς καλὰ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

Ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ ἀπέθεσε φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, καὶ ὁ «φίλος των» ἀπεκοιμήθη μειδιῶν.

— Πατέρα μου, ἀνέκραξεν ἡ Παυλίνα, θα τον σώσωμεν !

— Ναί, ἀγαπητή μου Παυλίνα, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ! ἀπεκρίθη ὁ Ἱεραπόστολος.

Ἄλλως τε καὶ ὁ Γερμανὸς Πατὲρν καὶ αὐτὸς εἶχον ἐξετάσῃ τὴν πληγὴν τοῦ Μαρσιάλη, ἡ ὁποία δέν τους ἔφανη ἐπικίνδυνος.

Ἔμαθαν τότε ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Ἀλφανὶζ εἶχε κτυπήσῃ τὸν Μαρσιάλην, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ γηραιὸς λοχίας, ἐν παραφορᾷ ὀργῆς, εἶχεν ἐπιπέσῃ ἐναντίον του.

— Τότε ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης εἶπε :

— Σήμερον οἱ γενναῖοί μου Ἰνδοὶ πρέπει νὰναπαυθοῦν, καθὼς καὶ οἱ σύντροφοί σας, κύριε Ἑλλώκ, διότι ἔχουν ἀνάγκην. Αὔριον τὸ πρωὶ θὰ ξεκινήσωμεν διὰ τὴν Μονήν, καὶ ὁ Γκόμος θὰ μας ὁδηγήσῃ διὰ τοῦ συντομωτέρου δρόμου.

— Εἰς αὐτὸ τὸ παιδὶ ὀφείλομεν τὴν σωτηρίαν μας, παρετήρησεν ἡ Παυλίνα.

— Τὸ ἠξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης. Καὶ καλέσας τὸν μικρὸν Ἰνδόν:

— Ἔλα, Γκόμε, τῷ εἶπε, νὰ σε φιλήσω γιὰ ὅλους αὐτούς, τοὺς ὁποίους ἔσωσες.

Μετὰ τὸν πατέρα της, τὸν ἐνηγκαλίσθη καί τον ἐφίλησε καὶ ἡ Παυλίνα, τὴν ὁποίαν ἐν τῇ ταραχῇ του ὁ μικρὸς Ἰνδὸς ἐξηκολούθει νὰ ὀνομάζῃ Παῦλον. Καὶ ἐπειδὴ ἡ νεᾶνις δὲν εἶχεν ἀποβάλῃ τὰνδρικὰ φορέματα, ὁ συνταγματάρχης ἠρώτα καθ' ἑαυτὸν ἂν ἤξευραν οἱ σύντροφοί της, ὅτι «ὁ κύριος Παῦλος» ἦτο ἡ δεποινὶς Παυλίνα Κερμώρ.

Ἀφ' οὗ ἔσφιγξε τὰς χεῖρας τοῦ Ἰακώβου Ἑλλὼκ καὶ τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν, τοῦ Πάρσαλ καὶ τοῦ Βαλδέζ, τῶν δύο ἐντίμων ναυτικῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀφοσίωσις, καθ ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἐπιπόνου ταξειδίου, ὑπῆρξε θαυμαστή, — ἡ θυγάτηρ του ἔλαβε τὸν λόγον.

— Πατέρα μου, πρέπει νά σας εἰπῶ τὶ χρεωστῶ εἰς τοὺς δύο μου συμπολίτας πρὸς τοὺς ὁποίους οὐδέποτε θὰ δυνηθῶ νὰ ἐξοφλήσω τὸ χρέος μου.

— Δεσποινὶς . . ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἔτρεμε. Σᾶς παρακαλῶ. . . ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτε. . .

— Ἀφίσατέ με νὰ ὁμιλήσω, κύριε Ἑλλὼκ.

— Τότε ὁμιλήσατε διὰ τὸν Ἰάκωβον, ἀλλ' ὄχι δι' ἐμέ, δεσποινὶς Κερμώρ, ἀνέκραξεν ὁ Πατὲρν γελῶν, διότι δέν το ἀξίζω καθόλου. . .

— Εἶμαι ὑποχρεωμένη καὶ εἰς τοὺς δύο σας, ἀγαπητοί μου σύντροφοι, ὑπέλαβεν ἡ Παυλίνα, ναί. . . καὶ εἰς τοὺς δύο, πατέρα μου. . . Ὁ κύριος Ἑλλὼκ μοῦ ἔσωσε τὴν ζωήν . . .

— Ἔσώσατε τὴν ζωὴν τῆς κόρης μου!; ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης Κερμώρ.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἠναγκάσθη νὰκούσῃ ὅλην τὴν διήγησιν τῆς σωτηρίας, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἡ Παυλίνα προσθέσασα εἰς τὸ τέλος :

— Εἶπα, ὅτι ὁ κύριος Ἑλλὼκ μοῦ ἔσωσε τὴν ζωήν· ἔκαμε ἔμως καὶ κάτι πρισσότερον, διότι μας συνώδευεν ἕως ἐδῶ μετὰ τοῦ κυρίου Πατέρν. . .

— Ἦτο καθῆκόν μας ! ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

Ἐν ᾧ οἱ ταξειδιῶται μετὰ τοῦ συνταγματάρχου συνωμίλουν περὶ τῶν περιπετειῶν των, ὁ Βαλδὲζ καὶ ὁ Πάρσαλ ἡτοίμαζον τὰ τῆς σταθμεύσεως, διότι ἐκεῖ θὰ διήρχοντο τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας καὶ τὴν ἀκόλουθον νύκτα. Οἱ ἄνθρωποί των εἶχον μεταφέρῃ εἰς τὸ δάσος τα πτώματα ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐφονεύθησαν εἰς τὴν μάχην. Ὅσον διὰ τοὺς τραυματισθέντας Γουαχαρίβους ὁ Γερμανὸς Πατὲρν θἀνελάμβανε τὴν θεραπείαν των.

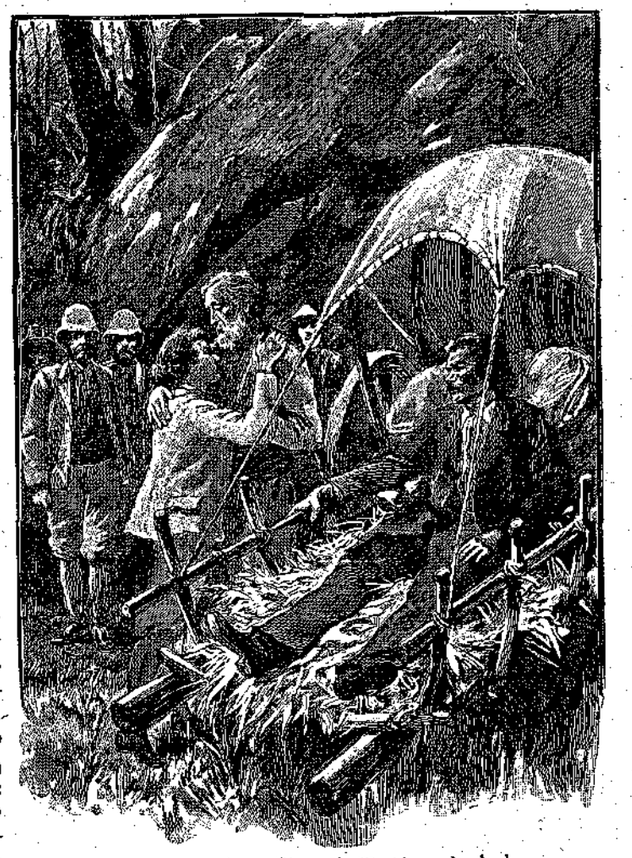

«Ὁ συνταγματάρχης ἔθλιψε τὴν Παυλίναν εἰς τὰς ἀγκάλας του.» (Σελ. 400, στήλ. γ'.)

Ἔπειτα ἀφοῦ τὰ τρόφιμα ἐξήχθησαν ἀπὸ τἀμάξια, διὰ νὰ λάβῃ ἕκαστος τὸ μερίδιόν του, ὁ Ἑλλώκ, ὁ Πατέρν, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου καὶ τῆς θυγατρός του, μετέβησαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν δύο πλοιαρίων.

Δέν τα εἶχαν λοιπὸν καταστρέψῃ οἱ Κουΐβαι ; Ὄχι· διότι ὁ Ἀλφανὶζ ἐλογάριαζε νὰ ἐπανέλθῃ δι' αὐτῶν εἰς τὰς δυσμικὰς χώρας, ἀναπλέων τὸν παραπόταμον Βεντουάρην.

— Εὐχαριστῶ τοὺς λῃστάς, ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, διότι ἐσεβάσθησαν τὰς συλλογάς μου. . . Μὰ θὰ ἐπέστρεφα ποτὲ χωρὶς αὐτάς εἰς τὴν Εὐρώπην ; Καὶ θὰ ἐτολμοῦσα νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας : ...

Φαντάζεταί της εὐκόλως τὴν χαρὰν τοῦ βοτανικοῦ, καθὼς καὶ τὴν εὐχαριστησιν τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν τῆς Μορίσκης καὶ τῆς Γαλλενέττας, ὅταν ἐπανεῦρον εἰς τὰ πλοῖα ὅλα των τὰ πράγματα, ἐντὸς τῶν ὅπλων, τὰ ὁποῖα ἐμάζευσαν ἀπὸ τὸ πεδίον τῆς μάχης.

Τώρα πλέον τὰ πλοιάρια ἠμποροῦσαν νὰ μείνουν ἐν ἀσφαλείᾳ παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Τορρίδα, ὑπὸ τὴν φύλαξιν τῶν πληρωμάτων. Καὶ ὅταν θὰ ἤρχετο ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς, οἱ ταξειδιῶται δὲν θὰ εἶχαν παρὰ νὰ ἐπιβιβασθοῦν.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόκειτο ἀκόμη περὶ ἀναχωρήσεως. Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης θὰ παρελάμβανεν εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν τὴν κόρην του Παυλίναι, τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, τὸν μικρὸν Γκόμον καὶ τοὺς περισσοτέρους ἐκ τῶν Ἰνδῶν του. Ἀλλὰ προσεκάλεσε καὶ τοὺς δύο Γάλλους νὰ διέλθουν εἰς τὴν Μονὴν ὀλίγας ἡμέρας ἢ καὶ ὀλίγας ἑβδομάδας, καὶ οἱ νέοι ἐδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν.

— Πρέπει νὰ ὑπάγωμεν, εἶπεν ὁ Γερμανὸς Πατέρ, πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλών. Γίνεται νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην, χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν Σάντα-Ζουάναν; Οὔτε ἐγὼ θὰ ἐτολμοῦσα νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, οὔτε σὺ βέβαια.

— Οὔτε ἐγώ. . .

— Μὰ τὸ ξεύρω!

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐγευμάτισαν ὅλοι μαζί, χρησιμοποιήσαντες τὰς κονσέρβας τῶν πλοιαρίων καθὼς καὶ τὰ νωπὰ τρόφιμα τὰ ὁποῖα εἶχαν φέρει ἀπὸ τὴν πολίχνην. Μόνον ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἔλειπεν ἀπὸ τὰ φαιδρὰ ταῦτα γεύματα, — ἀλλ' ἦτο τόσον εὐτυχὴς που ἐπανεῦρε τὸν συνταγματάρχην του, ἔστω καὶ ὑπὸ τὸ ράσον τοῦ Πάτερ Ἐσπεράντη! . . Ὁ καθαρὸς ἀὴρ τῆς Σάντα-Ζουάνας θὰ τὸν ἔκαμνε καλὰ εἰς ὀλίγας ἡμέρας... Περὶ τούτου δὲν ἀμφέβαλλε ποσῶς.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐθημερὸν ἡ Παυλίνα ἐνεδύθη τὰ φορέματα τοῦ φύλου της, — φορέματα ἐπιμελῶς φυλαγμένα εἰς μίαν βαλίζαν, εἰς τὸ ὑπόστεγον τῆς Γ α λ λ ι ν έ τ τ ᾶ ς.

Καὶ ὅταν τὴν εἶδεν ὁ Γερμανὸς Πατέρ, εἶπε πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλών:

— Χαριτωμένη καὶ ὡς ἀγόρι, χαριτωμένη καὶ ὡς κόρη! . . .

Τὴν ἐπαύριον, ἀποχαιρετίσαντες τὸν Πάρσαλ καὶ τὸν Βαλδέζ, οἱ ὁποῖοι ἐπροτίμησαν νὰ μείνουν πρὸς φύλαξιν τῶν πλοιαρίων, ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης, οἱ ταξειδιῶται καὶ οἱ Γουαχαρίδοι ἀπῆλθον ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ βουνοῦ Μωνουάρ. Μὲ τοὺς ἵππους εἰς τὰ ἁμάξια, τὸ μικρὸν ταξείδιον θὰ ἐγίνετο ἀκόπως διὰ τῶν δασῶν καὶ τῶν γυμνῶν πεδιάδων.

Ἠκολούθησαν τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ρίου καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἔφθασαν εἰς τὸ πέραμα Φρασκαές. Ἐδῶ ἐστάθμευσαν ὀλίγην ὥραν, — Κουΐδων πλέον οὔτε ἴχνος! —καὶ ἐπειδὴ ἡ κίνησις τῶν ἁμαξίων δὲν εἶχε κουράσει τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των πρὸς τὴν Σάντα-Ζουάναν.

Ἔφθασαν ἐκεῖ τὸ ἀπόγευμα.

Ἀπὸ τὴν ὑποδοχήν, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν εἰς τὸν Πάτερ Ἐσπεράντην, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼν καὶ οἱ σύντροφοί του ἐνόησαν πόσον ἠγαπᾶτο ὁ Ἱεραπόστολος ὑπὸ τῶν πιστῶν του Ἰνδῶν.

Δύο δωμάτια τοῦ ἡγουμενείου ἐδόθησαν ἰες τὴν Παυλίναν καὶ εἰς τὸν Μαρσιάλην, καὶ ἄλλα δύο γειτονικῆς οἰκίας παρεχωρήθησαν εἰς τὸν Ἑλλὼν καὶ εἰς τὸν Πατέρν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας ἐκάλεσε τὸ χωρίον εἰς δοξολογίαν. Φαντασθῆτε τὴν συγκίνησιν τῆς Παυλίνας ὅταν εἶδε διὰ πρώτην φορὰν τὸν πατέρα της μὲ τὰ ἱερὰ ἄμφια ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Τραπέζης! καὶ φαντασθῆτε ἀκόμη ὁποία θὰ ἦτο ἡ συγκίνησις τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, ἂν ἠδύνατο νὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης καὶ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁπου ἱερούργει ὁ συνταγματάρχης του! . .

Εἶνε περιττὸν νὰ διηγηθῶμεν λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὴν διαμονὴν τῶν φίλων μας εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἡ ὑγεία τοῦ λοχίου Μαρσιάλη ἐβελτιώθη προφανῶς καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος ἐσηκόνετο πλέον ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἐκάθητο εἰς μίαν πολυθρόναν ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν φοινίκων.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 69ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 5 Μαΐου 1901 πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ἐ. ἔ. δημοσιευθεισῶν 191 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως, ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμός, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπαστεμομένων ἑκάστῳ Εὐσήμων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαφνοστεφὴς Ναύαρχος, 175 [9Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης, 171 [9Ε].— Τυδεύς, 160 [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κερκυμδόγατος, 115 [5Ε] — Πέτρα Σκανδάλου, 110 [6Ε].— Τάκης Βερικνίτης, 80 [4Ε]. (Ἡ Ζουλέτκα, μὲ λύσεις 138 [7Ε],— ἡ Ἥρωΐ, τοῦ Ζαλδγγου, μὲ λύσεις 132 [7Ε], ὁ Νίος Ναύτης, μὲ λύσεις 132 [7Ε], ὁ Ἀρχικαλαμπουριστής, μὲ λύσεις 132 [7Ε], καὶ ἡ Αὔρα τῆς Κερκύρας, μὲ λύσεις 156 [8Ε], τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες αἱ μὲν δύο πρῶται Β' Βραβείου εἰς τὸν 66ον Διαγωνισμόν, ὁ τρίτος Γ' Βραβείου εἰς τὸν 66ον Διαγωνισμόν, ὁ τέταρτος Β' Βραβείου εἰς τὸν 63ον Διαγωνισμὸν καὶ ἡ Τελευταία Β' Βραβείου εἰς τὸν 68ον Διαγωνισμόν.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου 61 [3Ε].— Πανταχοῦ Παρών, 56 [3Ε].— Ξενιτευμένος Σινωπεύς, 49 [2Ε].— Ἐλικών, 44 [2Ε].— Ἀρίστη Κ. Φινοπούλου, 40 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, 35 [2Ε].— Παρήγορος Ἄγγελος 25 [Ε] — Παγκόσμιος Ἔκθεσις, 21, [Ε]. — Γέρω Κροῦγερ, 21, [Ε].— Νέος Αἰών, 20, [Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12-16 ἐτῶν)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀταβύριον Ρόδου (*) 161 [8Ε].—(ἡ Διαψευσθεῖσα Ἐλπίς, μὲ λύσεις 174 [9Ε] τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ ὡς τυχοῦσα Α' Βραβείου τῆς αὐτῆς τάξεως εἰς τὸν 66ον Διαγωνισμόν.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χωλὸς Διάβολος (*) 161 [8Ε].—Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως, 149 [7Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σεμνὴ Κόρη, 145 [7Ε].— Ψευτοδιαηγόρος 142 [7Ε].— Ἑλληνικὸ Ἀεράκι, 130 [7Ε],(ἡ Βίγλα,ἔχουσα λύσεις 138,τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχοῦσα Β' Βραβείου εἰς τον 55ον Διαγωνισμόν.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Πικραμένη Καρδούλα,100 [5Ε] — Ἀναστασία Ν. Γκιτάκου, 97 [5Ε].—Μαραμένον Φύλλον, 75 [4Ε] — Νέμος, 75 [4Ε].— Κόντε Ραπανάκης. 65 [3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Λευκὸς Ὑάκινθος, 57 [3Ε].— Κρητικὸν Κάστανον, 52 [3Ε].— Κόρη τοῦ Στρυμῶνος, 51 [3Ε].— Παμπόνηρος Κατεργάρης, 51 [3Ε].— Γρυνιάρα, 44 [2Ε].— Ἀνθοδέσμη Μαργαριτῶν, 36 [2Ε].— Κλεάνθης Καλδῆς, 35 [2Ε].— Ἀετὸς τοῦ Ὀλύμπου 34 [2Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω).*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κρονίων, 160 [8Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δ. καὶ Σ. Θεριανός,154 [8Ε].—Μελαγχραινὴ Νησιωτοπούλα,137 [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θησαυρὸς τῶν Κυθήρων, 111 [6Ε].—Πέτρος Ι. Ἀγγελόπουλος, 98 [5Ε].—Λευκὸν Κρῖνον, 60 [3Ε]. (Ὁ Τατάνης, μὲ λύσεις 132 [7Ε], καὶ ἡ μικρὰ Ἀνθοκόμος, μὲ λύσεις 100 [5Ε], τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ὁ μὲν Β' Βραβείου, ὁ δὲ Γ' εἰς τὸν 64ον Διαγωνισμόν.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Παναγιώτης Ἀποστολόπουλος, 46 [2Ε].—Κρᾶβις, 44, [2Ε].— Ἀντώνιος Κ. Παπαγεωργίου, 40 [2Ε].— Δ. Π. Ραζηπότσικας, 33 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Περονόσπορος Αἰγίου, 18. — Μικρὸς Ἀθηναῖος 17.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ: *ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἑξῆς ἀναμίξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων*: Ἀργοναύτης 3.— Ἀριάδνη τῆς Κρήτης, 9.— Ἀρτανιάν, 6.— Βιολέττα τοῦ Κελμοῦ, 27, [Ε]. — Δελφὶν τοῦ Ἑλληνοπόντου, 3. — Δούκισσα τῶν Σαλώνων, 5. — Ἐλπὶς Κόσμου, 31, [2Ε].— Κόκκινο Καπελάκι, 10.— Κόρη τῶν Ἄλπεων 24, [Ε].— Λευκὴ Ἀκακία, 7.— Μαρίδα τῆς Καρύστου, 1.— Μονογενής, 15.—Θεόδωρος Τ.Παπαδημητρίου, 9.— Φάρος τοῦ Λεάνδρου, 24, [Ε].—Χιώτης Σουλιώτης, 11.

(*) *Σημειώσις.*—Τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* καὶ ὁ *Χωλὸς Διάβολος* εἶχον τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν λύσεων καὶ ἐδικαιοῦντο ἀμφότεροι νὰ λάβουν Πρῶτον Βραβεῖον Ἐπειδὴ ὅμως τὸ Βραβεῖον τοῦτο δὲν μοιράζεται, ἀπενεμήθη διὰ κλήρου εἰς τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου*. Ἡ περίπτωτις εἶνε σπανιωτάτη καὶ δὲν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ. Νὰ ἠξεύρετε ὅμως ὅτι πάντοτε, ὁσάκις δύο διαγωνιζόμενοι διὰ τὸ πρῶτον Βραβεῖον τῆς αὐτῆς τάξεως τύχῃ νὰ ἔχουν τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν λύσεων, τὸ Βραβεῖον ο μορφέμεται *διὰ κλήρου* εἰς τὸν ἕνα.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

— Μόνοι ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν ἢ θὰνανεώσουν τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1902 μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ΚΛΗΡΩΣΙΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ τῆς Διαπλάσεως, συμφώνως πρὸς τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ 45ον φυλλάδιον,σελ. 360 καὶ 364.

— Ὁ Ἔκτακτος Διαγωνισμὸς ΞΕΣΠΙΑΘΩΜΑΤΟΣ, εἰς τὸν ὁποῖον ἤρχισαν ἤδη πολλοὶ νὰ λαμβάνουν μέρος, λήγει τὴν 31 Ἰανουαρίου 1902, συμφώνως πρὸς τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ 46ον φυλλάδιον, σελ. 368.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Φιφὴ ἔρχεται κ' ἐξυπνᾷ τὸν ἀδελφόν της.

— Οὔφ, καημένη Φιφή. Ἴσα-ἴσα ποῦ ἔβλεπα ἕνα ὡραῖο ὄνειρο. . . καὶ ἤμουνα ἐτῆ μέση. . .

Καὶ ἡ μικρὰ Φιφή, σὰν νὰ τον ἐλυπήθη:

— Ἔλα, ἔλα ξανακοιμήσου νὰ το, τελειώσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

* * *

Σοφὴ παρατήρησις τοῦ Πετρκιν:

— Νὰ ἰδῆτε ποῦ μεθαύριον θὰ κάμῃ κόκκινη βροχή

— Μπᾶ!

— Ἀμ' βέβαια, ὀφ' οὗ εἰς ὅλες τὲς ταράτσες στεγνώνουν ντομάτα! . .

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμνῆς Κόης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ἄπειρα συγχαρητήρια τηλεγραφήματα, καὶ ἐπισκεπτήρια, καὶ εἰκονογραφημένα δελτάρια κατέκλυσαν τὸ Γραφεῖόν μου τὴν προπαρελθοῦσαν Πέμπτην, 6 Δεκεμβρίου, ὅτε ἑόρταζε τὴν ὀνομαστικήν του ἑορτὴν ὁ Διευθυντὴς τῆς Διαπλάσεως κ. Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος. Ποτὲ ἕως τώρα δὲν ἐλάβαμεν τόσα πολλὰ αὐτὴν τὴν ἡμέραν! Ἡτο βροχὴ συγχαρητηρίων, ἡ ὁποία ἐνέπλησε τὰς ψυχὰς μας χαρᾶς καὶ συγκινήσεως, διότι ἐβλέπαμεν ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Διευθυντοῦ τιμᾶται καὶ ἀγαπᾶται τὸ ἔργον μας, τὸ περιοδικόν μας. Συνδρομηταί, γονεῖς, διδάσκαλοι, παιδαγωγοί, προσωπικῶς ἄγνωστοι εἰς ἡμᾶς, ἐπωφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ ἐκφράσουν ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἐκτίμησίν των πρὸς τὸν κ. Παπαδόπουλον, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ἐργαζόμενος ἀκαταπαύστως ἔδρασε καὶ προήγαγε τὸ περιοδικὸν τοῦτο, κατασταθεὶς αὐτὸ ἄξιον τῆς ἀγάπης τῆς ἑλληνικῆς νεότητος καὶ ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων ὑπὲρ αὐτῆς.

Βαθύτατα συγκεκινημένος ἀπὸ τὰ κολακευτικὰ καὶ τόσον ἐνθαρρυντικὰ ταῦτα δείγματα, ὁ κ. Παπαδόπουλος μ' ἐπεφόρτισε νὰ ἐκφράτω τὰς θερμάς του εὐχαριστίας πρὸς ἅπαντας τοὺς συγχαρέντας αὐτῷ, — οἱ ὁποῖοι εἶνε τόσον πολλοί, ὥστε θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τους ἀναφέρω ἐνταῦθα ὀνομαστί.

Ἔλαβα τοὺς ἐσχάτως ἐκδοθέντας κ. Ἰάνους τοῦ παλαιοῦ συνδρομητοῦ μου Βασιλείου Α. Ἠλιοπούλου (*Γραβιᾶ*). Εἶνε κομψότατον βιβλίον, μὲ πράσινον ἐξώφυλλον καὶ μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ συμπαθοῦς καὶ νεαρωτάτου συγγραφέως. Σχετικῶς μὲ τὴν ἡλικίαν του,—διότι εἶνε μόλις δεκαεξαετής,— ὁ κ. Ἠλιόπουλος γράφει εὔμορφα, καὶ δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ὅταν ἀναπτυχθῇ διὰ τῆς μελέτης καὶ ὅταν ἀποκτήσῃ τὴν πεῖραν τοῦ κόσμου καὶ τὴν ὡριμότητα τῆς σκέψεως, θὰ γράψῃ πολὺ ὡραῖα διηγήματα. Τὸν συγχαίρω λοιπὸν διὰ τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας ἐμπνέουν τὰ πρωτόλειά του.

Μὰ τί εἶνε αὐτά, *Πέτρα Σκαρδάλου*; Τὸ ξεύρεις που θὰ σε μαλώσω; . . Μοῦ γράφεις μιὰν... δύο... ὀκτὼ σελίδας τόσον φιλογραμμένας, ποῦ χρειάζεται μικροσκόπιον. Καὶ εἰς ἕνα ἐλεεινὸν χαρτί, καὶ μὲ μίαν κάτασπρην μελάνην, ποῦ μόλις διακρίνεται! Μὰ εἶνε ἐπιστολὴ αὐτής Γρήγορα νὰ τὴν κρύψω, νὰ μήν τὴν ἰδῇ κανεὶς καὶ εἰπῇ ὅτι δὲν ἔχεις ἀνατροφήν. Αὐτὸ πάλιν τί εἶνε; Μία ὁλόκληρη στῆλις μὲ Πληροφορία; πρὸς δημοσίευσιν! Μὰ γιὰ νὰ σε 'κῶ! Νομίζεις ὅτι ἡ Διάπλασις ἐκδίδεται μόνον γιὰ σένα; Δὲν συλλογίζεσαι ὅτι ἔχω χιλιάδες ἀκόμη παιδιά, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὅλα τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ σές; Καὶ φαντάσου πιά, ἂν μοῦ ἔστελλαν ὅλα τόσας Πληροφορίας!.. Ἀ! τίποτε δὲν συλλογίζεσαι! καὶ θαυμάζω τὴν ἐγωϊσμόν σου!

Καὶ ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μοῦ γρύφει πολλὰ καὶ πυκνὰ· ἀλλ' αὐτὴ ἔχει τὴν τέχνη νὰ γράφῃ εὐχάριστα... ἐκείνα τὰ ὄνειρά της μάλιστα!.. Ἐν τούτοις, ἂν ἔγραφε καὶ αὐτὴ πλατύτερα, ἀνοικτότερα, θὰ ἔκαμνε μεγάλην χάριν εἰς τὰ δυστυχισμένα μου μάτια...

Κική Σ. Φάρου, χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, καὶ ἀναμένω ἐπιστολήν σου μὲ ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογήν.

«Δὲν φαντάζεσαι, ἀγαπητή μου» – μοῦ γράφει ἡ *Ἐσμεράλδα*, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιστολὴ εὐδιάζει πάλιν ἀπὸ τρέλλα, — «δὲν φαντάζεσαι μὲ πόσην ἀνυπομονησίαν περιμένω τὸ νέον ἔτος! χειρότερα καὶ ἀπὸ τὴν μικράν μου ἀδελφήν, ἡ ὁποία ἐξεφύλλισεν ὅλον τὸν Ἡμερολόγιόν μου, διὰ νὰ ἴδῃ, λέγει, πιὸ γρήγορα!! Ἀλλὰ καὶ ποιὸς δὲν τὸ περιμένει, καὶ ποιὸς δὲν παρακαλεῖ ἡ μέρες νὰ γίνουν ὧρες... Ἀλήθεια, κάμνεις κι σὺ Δῶρα, ἢ μόνον λαμβάνεις;» — Ὡραία ἐρώτησις! Ἐξέχασες λοιπὸν τὸ Ἀκρεῖον τῶν Δώρων. Ποῦ φέτος θὰ εἶνε γεννιόν; Ἀμὲ τὰ νέα μυθιστορήματά που θὰ σας προσφέρω τὴν Πρωτοχρονιάν, δὲν θὰ εἶνε δῶρα θαυμάσια; Ἄφησε νάκούσῃς τὰ Νέα τοῦ 1902 μεθαύριον!

Πῶ! πῶ! Τί πυκνογραμμένη Βραχεῖα Ἐπιστολή, φίλε *Τυδεύ*!.. Ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ ἴδιος διὰ νὰ μοῦ τὴν διαβάσῃς. Ἐγὼ δὲν σκοπεύω νὰ τυφλωθῶ. Τὸ ἀκούσες; Τὸ ἀκούσατε ὅλοι; Οὔτε θὰ διαβάζω, οὔτε θὰπαντῶ εἰς τέτοια φιλογραφήματα.

Πολὺ μὲ ἐλύπησεν ἡ ἐπιστολή σου, ἀγαπητὲ *Ἀπόγονε τοῦ Νέστορος*. Ὑποθέτω, ἐλπίζω καὶ εὔχομαι, τὸ πέθημά σου νὰ μὴν εἶνε ἀθεράπευτον. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἦτο, πρέπει τάχα νὰπελπισθῇς δι' αὐτὸ τελεῖως καὶ νὰ θέλῃς νὰποθάνῃς; Ἔτσι λοιπόν, ὑποτάσσεσαι εἰς τὰ θελήματα τοῦ Θεοῦ, καὶ τόσον ἠξεύρεις νὰ ὑποφέρῃς τὰ δυστυχήματα τοῦ κόσμου τούτου; Ὄχι, ὄχι! θὰ δείξῃς ἰσχὺν χαρακτῆρος, γενναιότητα, καρτερίαν καὶ εἰς τὴν λύπην τῶν γονέων σου καὶ ἐμοῦ, δὲν θὰ θελήτης νὰ προσθέσῃς καὶ ἄλλην...

Ἔκλαυσα κ' ἐγὼ *Βίγλα*, ὅταν ἀνέγνωσα τὴν δακρύβρεκτον ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας μοῦ ἀναγγέλλεις τὸν θάνατον τῆς λατρευτῆς μας φίλης *Λίνας Λοβέρδου*· ὦ, πόσον θὰ λυπηθοῦν καὶ οἱ λοιποὶ φίλοι μας, ὅταν θὰ μάθουν ὅτι τὸ θελκτικὸν *Τί με μέλει*, τὸ ὁποῖον τόσα ἔτη ἐσκόρπιζε τὸ ἄρωμά του εἰς τὸν κύκλον μας, δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν ζωήν! .. Καὶ τὸ ἐλεγεῖόν σου μοῦ ἤρεσε πολύ. Ἦτο ἀνάξιον τῆς καλῆς καὶ ὡραίας κόρης.

Σημαία τῆς Ἐλευθερίας, καὶ αἱ τέσσαρες, περὶ τῶν ὁποίων μ' ἐρωτᾷς, εἶνε συνδρομήτριαί μου. Πραγματικῶς μοῦ ἔγραψες φαιδροπάτην ἐπιστολήν, ἐπωφεληθεῖσα τῆς καλῆς ἡμέρας καὶ αὐτὸ νὰ κάμνῃς πάντοτε, διότι δὲν μου ἀρέσουν αἱ μελαγχολίαι.

Ἔρημο Πουλί (Ι. Δ.) δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ σε δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς.

Ἀσπασμοί. Πληροφορίαι: ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* ἀσπάζεται τὴν *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* τῆς ὁποίας ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, καὶ τὴν *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*, τῆς ὁποίας ἀναμένει:— οἱ *Δικηγόροι τῆς Νεολαίας* πληροφοροῦν τὴν *Μέλλουσαν Καλδήρηαν* ὅτι κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ Πειραιωτάι·— ἡ *Μικρὰ Ἀμαζὼν* ἀσπάζεται τὸ *Ἄστρον τοῦ Αἰγαίου* καὶ ζητεῖ μετ' αὐτοῦ ἀλληλογραφίαν· ἐπίσης καὶ τὴν *Πένθιμον Κυπάρισσον*, τὴν ὁποίαν γνωρίζει πολύ καλά, καὶ ἂν θέλῃ, νὰ ἀλλάξουν Μ. Μυστικὰ μὲ τὰ ὀνόματά των· ἡ *Κελαρύζουσα Κρήνη* ἀσπάζεται τὸ *Ἀνθοφόρον Κάνισταρ*·—ἡ *Ἐσμεράλδα* χαιρετᾷ τὸν *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*, τὸν ὁποῖον πληροφορεῖ ὅτι εὑρίσκεται ἐπὶ τὰ ἴχνη του, καὶ ἀντιχαιρετᾷ τὸν *Παντελῆν Τραπεζοῦντιον*·—ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* πληροφορεῖ τὸν *Πολύχρωμον Χρυσαλλίδα* ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν γνωρίσῃ, καὶ ἂς τῷ ὑποδείξῃ τὸν τρόπον·—τὸ *Ἅϊ-Λάϊφ τῶν Πατηνῶν* ἀσπίζεται τὴν *Ἀμαρυλλίδα*·— ἡ *Νεαρὰ Ἄπαρξις* ἀσπάζεται τὴν *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα*. *Νεαρὸν Μουσικὸν* καὶ *Νεαρὸν Ζωγράφον*, μὲ τοὺς ὁποίους ζητεῖ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μὲ τὰ ὀνόματά των καὶ μὲ τὴν ἡλικίαν των,διὰ νὰ ἰδοῦμε ποιὸς εἶνε ὁ πλέον νεαρὸς ἀπὸ ὅλους μας.»—ἡ *Εὐγενὴς Καρδία* ἀνταποδίδεται τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* καὶ ζητεῖ τἀχυκά του·—ἡ *Σημαία τῆς Ἐλευθερίας* ἀσπάζεται τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ ἂς μαντεύσῃ ποία εἶνε·— ἡ *Πενθοῦσα Καρδία* πληροφορεῖ τὸν *Δ' Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* ὅτι δὲν ἔλαβεν ἐπιστολήν του τὸν Δύγουστον, ἐρωτᾷ δὲ τὴν *Ἰσαβέλλαν Λεονάρδου* τί σημαίνει τὸ ψευδώνυμόν της· - τὸ *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας* πληροφορεῖ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* ὅτι δὲν κατοικεῖ ἐκεῖ ὅπου κατῴκει· ἀντασπάζεται δὲ τὸ *Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου*, τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὸ ὄνομα, δι' ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν· — ὁ *Δημ. Ν. Δημητριάδης* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι τὸ βιβλίον του ἐξεευπόθη, καὶ ὅσοι ἔχουν ἀγγελίας παρακαλοῦνται νὰ τας ἐπιστρέψουν· — ἡ *Ἀγροτικὴ Ζωὴ* ἀσπάζεται τὴν *Συριανὴν Ζαρθούλαν*, τὴν ὁποίαν γνωρίζει· — ἡ *Ἀγυσόπτερος Ἀλκυὼν* ἀναχωροῦσα εἰς Λονδῖνον χαιρετᾷ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλαξουν: τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὸν *Ποιητὴν Νάρκισσον*, *Μολὼν Λαβέ*, *Παριστρίαν*, *Τέμενος τῶν Μουσῶν* καὶ *Λευκὸν Ὑάκινθον* (μὲ τὰ ὀνόματά των.)—ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὸν *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Κόκκινην Ἐξοχήν*, *Παγωμένον Κάκτασσον*, *Αἰγαῖον Πέλαγος* καὶ *Λιονόσκεπῆ Δίρφην*·— ἡ *Ἀμβρακιῶτις Αὖρα* μὲ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Νυκτοκόρακα*, *Κῦμα τοῦ Δουνάβεως*, *Ἄσπρο Κάρβουνο* καὶ *Ζαρθὴν Ναυτοπούλαν*·— ἡ *Λιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸν *Ἥφαιστον* καὶ *Υἱὸν τοῦ Ὀδραστοῦ*·—τὸ *Κοπτικὸν Κάστανον* μὲ τὸ *Κόκκινο Καπελάκι*, *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Φιλδμουσαν Νεάνιδα*, *Κόρην τοῦ Δουνάβεως* καὶ *Διασκούρας* (ἂν θέλουν, μὲ τὰ ὀνόματά των·]—ὁ *Χωλὸς Διάβολος* μὲ τὴν *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα*, *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*·—ὁ *Ναυτόπαις* μὲ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Δημόσιδα Βώλου* (μὲ τὰ ὀνόματά των·)— ὁ *Ὑψηπέτης Ἀετὸς* μὲ τὴν *Πτερωτὴν Ταξειδιώτιδα* καὶ *Μικρὰν Ἀωριατοπούλαν*· — οἱ *Ὑπερήφανοι Ἐκατομμυριοῦχοι* μὲ τὴν *Τρα-*

γιάσκαν, *Χρυσὸ Ψαράκι*, *Ἀλλοπρόσαλλον*, *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα* καὶ *Ψευδοδιηγήσεις*—ἡ *Ταϋγέτη* μὲ τὸν *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον*, *Προσωπιδοφόρον Ἱππότην*, *Σιναχωμέτον Ποντικὸν* καὶ *Πυθαγόραν τὸν Σάμιον*—ὁ *Ἄγγελος Δύγερινὸς* μὲ τὴν *Πενθοῦσαν Καρδίαν*. *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Σεμνὴν Κόρην*· — ἡ *Κόρη τῶν Ἄλπεων* μὲ τὴν *Νεολαίαν τῶν Παρισίων*, *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας*, *Ἐβέλπιδας*, *Ὑπερήφανον Ἱππέα* καὶ *Κόκκινην Ἐξοχὴν* (μὲ τὰ ὀνόματά των, ἐὰν εὐαρεστοῦνται·) — ἡ *Χρυσόπτερος Ἀλκυὼν* μὲ τὴν *Ναυτοπόλαν τῆς Ἀνδρου*, *Ἀτοιξιάτικην Βραδυὰν* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*.—τὸ *Κόκκινον Ἄσμα* μὲ τὴν *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα*, *Ζουλέϊκαν* καὶ *Σκαριδάκι* (μὲ τὸνομά του·—) ἡ *Ἀντιγόνη* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Μικρὰν Ἀνθοδέσμην*, *Ἄγγελοι τῆς Ἀγάπης*, *Ἐσμεραλδὰν* καὶ *Ναύτην τῆς Ναυαρχίδος*—ὁ *Σοφὸς Πιτταχὸς* μὲ τὴν *Ζουλέϊκαν*, *Λευκὴν Ἀκακίαν* καὶ *Ἐαρινὸν Ἄρωμα*· — τὸ *Ἄστρον τοῦ Αἰγαίου* μὲ τὴν *Μελαγχροινὴν τῆς Ἀνδρου*—ἡ *Ἀμβρακιώτις Αὔρα* μὲ τὸ *Ζοφερὸν Νέφος*, *Ναυτοπούλαν τῆς Κραάνης*, *Θαλασσοταραχήν*, *Μενεξεδένιαν* καὶ *Κατσαρομάλλων*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Εἰρήνην Σκούφου*, *Πολυτίμην Ἀθ. Φωστῆρα*, *Εὐεργετικὴν Βροχούλαν*, *Ἔλατην τῆς Εὐρυτανίας* (ὁ κ. Παπαδόπουλος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὸ ὡραῖον ποίημα·) *Φίγαρον*, *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*, *Κατίναν Βρυώνη*, *Βασιλέα τῶν Ναυτῶν*, *Σκαριδάκι* ([10 Ε] διὰ τὰς «Ἀναμνήσεις ἐκ τοῦ πολέμου»· τὰς ἀνέγνωσα μὲ ἔκπληξιν εὐχαριστήσιν·) *Ἥρωα Θησέα*, *Περσεύσπορον Αἰγίου*, *Ἀμβρακιώτιδα Αὔραν*, *Μαρίαν Καλλιτίκου*, *Λευκόπεπλον Νύμφην τῶν Δασῶν*, *Ρωμαῖον Κικέρωνα*, *Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας*, *Μικρὰν Ἀμαζόνα* (μὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιευθοῦν τόσαι πληροφορίαι μαζί!) *Κελαρύζουσαν Κρήνην* ([ΕΕ] διὰ τὴν γλαφυρὰν καὶ ὡραίαν ἐπιστολήν· χαίρω πολὺ πολὺ που ἔγινες καλὰ καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ μέλλοντα ξεσπαθώματα· αἱ περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς, εἶνε καὶ αἱ δύο συνδρομήτριαι·) *Ἄναν Ἀθ. Νάστου*, *Μαρίαν Θ. Ἀσλάνη*, *Ἰωάννην Κ. Βενετᾶν*, (ἔστειλα·) *Μικρὸν Φιλόπατριν*, *Ἴλιον Μέλαθρον*, *Λευκὴν Ἀκακίαν* (αἱ προτάσεις εἰς τὸ προσεχές·) *Μικρὰν Ἀμαζόνα* (ἐλήφθη·) *Ἀσπροποταμίτην*, *Τράταν τοῦ Εὐρίπου*, *Ψαρᾶν τοῦ Εὐρίπου*, *Μενεξεδένιαν*, *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον*, *Ρόδον τοῦ Αἰγίου* (ἔστειλα·) *Φαιδέμην*, *Κλεόβουλον Ε. Βουδούρην*, *Ἀλλοπρόσαλλον* ([ΕΕ] διὰ τὴν εὐφυεστάτην ἐπιστολήν· καὶ τὶ καθηκοντοφαμένη! ὄασις ἀληθινή, μεταξὺ ὀλίγων ἄλλων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀρνιθοσκαλισμάτων καὶ τῶν ψιλογραφιῶν αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος·) *Πηνελόπην Κοκκινόπουλον* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, καὶ χαίρω πού σου ὑπεσχέθησαν τόσαι νὰ ἐγγραφοῦν· ἀλλὰ μὴ περιμένης τὰς Ἀγγελίας, αἱ ὁποῖαι ἀκόμη δὲν ἐτυπώθησαν· ὅταν εἶσαι σύ, αἱ Ἀγγελίαι εἶναι περιττοί·) *Ἰτέαν* (ἔστειλα τὰ τετράδια· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν περὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ξεσπαθώματος, τὶ κρῖμα νὰ μὴν ἔχω τόπον νὰ την δημοσιεύσω, ἔτσι ὅπως εἶνε, καὶ μὲ τόποσιωπητικὰ ἀκόμη·) *Σαρθὴν Μαυρομμάταν* (ἀφ' οὗ ἤσουν ἀσθενής, εἶσαι δικαιολογημένη· τώρα γράφε μου·) *Ὑπερήφανον Λέοντα Κρῆθιν*, *Βιολέττων τοῦ Χελμοῦ* (ἔστειλα ἐκ νέου· βεβαίως τὸ ταχυδρομεῖον πταίει· τετράδιον διὰ τὰς Ἀσκήσεις κάμε μόνη σου· δὲν ἔχω τοιαῦτα εἰς τὸ γραφεῖόν μου·) *Νεαρὰν Ὑπαρξιν* (ἀπέναντίας, μ' εὐχαρίστησε πολὺ ἡ ἀτελείωτη φλυαρία σου· διότι οὔτε φλυαρία ἦτον, οὔτε ἀτελείωτη..) *Ἀγροτικὴν Ζωὴν* [εὖγε, εὖγε, ποῦ εἶσαι ἡ πρώτη εἰς τὰ μαθήματα καὶ ὁ βαθμός σου δὲν κατεβαίνει παρακάτω ἀπὸ τὸ 9· ἀλλὰ ὁ φάκελλος ἔμεινε κολλήσῃ εἰς τὴν ἐπιστολήν, καὶ δὲν κατώρθωσα νὰ την διαβάσω καὶ ἀπὸ πίσω·) *Εὐγενῆ Καρδίαν* (ποῦ λατρεύει πᾶσαν ἄλλην ἐποχήν, ἐκτὸς τοῦ χειμῶνος;... Χμ! δὲν τὸ πιστεύω!) *Ματαρίνι τῆς Χίου* (ἔχει καλῶς· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Ἀλέξανδρον Γαζῆν*, *Βύρωνα* (τί νὰ παραπονήσω; διὰ τὰς Λύσεις γίνεται Διαγωνισμὸς καὶ γράφονται ἐπὶ ἰδιαιτέρου χάρτου· φαίνεται ὅτι δὲν εἶσαι συνδρομήτρια·) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* (βεβαίως, καὶ τί ἄλλο δεῖγμα ἀγάπης εὐγλωττότερον εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τὴν πρόθυμον καὶ ἔγκαιρον ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς;) *Πλοῖον τοῦ Δαυγάβεως* (μὲ τὰ θερμόκατα συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τῆς γιαγιᾶς καὶ τοῦ θείου· αἱ λύσεις δεκταί·) *Θεαγένην* ([8 Ε] εὖγε, εὖγε, θαυμασία ἡ ἐπιστολή σου ἔπρεπε νὰ σου ἀπαντήσω ἐν ἐκτάσει, ἀλλ' εἶμαι ἀργὰ καὶ δὲν ἔχω τόπον· (*Σαρθὴν Βοώπιδα* καὶ λοιπάς, καὶ λοιποὺς ἀναριθμήτους, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἀνανεώσεως συνδρομῆς, ξεσπαθώματος, ἀπαντήσεως εἰς Διαγωνισμὸν κτλ. κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *7 Δεκεμβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Το προσεχὲς φυλλάδιον τῆς Διαπλάσεως θὰ ἐκδοθῇ τὸ Σάββατον διπλοῦν, ἤτοι μὲ δεκαεξ σελίδας.

Ἐπειδὴ εἶνε ἀνάγκη νὰ τελειώσῃ ὁ τόμος τοῦ 1901 ἐνωρίτερα, διὰ νὰ χρυσοδεθῇ καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς Δῶρον τῆς Πρωτοχρονιᾶς, τὰ φυλλάδια τῶν δύο τελευταίων Σαββάτων, 22 καὶ 29 Δεκεμβρίου, θὰ ἐκδοθοῦν καὶ τὰ δύο μαζί καὶ ἐκ τούτου τὸ διπλοῦν φυλλάδιον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, τὸ ὁποῖον θὰ περιέχῃ:

Τὴν Ἐνδεκάτην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως, καὶ τὸ τέλος ὅλων τῶν μυθιστορημάτων.

Μετὰ τοῦ τελευταίου τούτου φυλλαδίου θὰ διανεμηθῇ καὶ τὸ ἐξώφυλλον τοῦ τόμου μὲ τὸν Πίνακα τῶν Περιεχομένων, ἤτοι ἄλλαι 8 σελίδες.

Κατόπιν οἱ συνδρομηταί μας θὰ λάβουν τὸ Α' φυλλάδιον τοῦ Νέου Ἔτους, δεκαεξασέλιδον καὶ αὐτό, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδοθῇ τὴν 5 Ἰανουαρίου 1902.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Ἰαναναρίου.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κοπίζεται ἐν τῷ Ἰραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἐν ἑκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

542. Λεξίγριφος.

Σὸ πρῶτο ἂν βάλῃς ἕνα σί, μέσα 'ςτ' αὐγὸ θὰ [το εὕρῃς.
Φοβεῖται τἄλλό μου πολύ, μὰ πόσο δὲν ἠξεύρεις!
Τὸ σύνολόν μου ἑρπετόν
Καὶ τετραῶδες καὶ φρικτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀφροδίτης Παπανδροπούλου

543 Μεταγραμματισμός.

Βγάλε γάμα, βάλε λά·
Δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ
Προβιβάσθη ὁ στρατηγὸς
Κ' ἔγιν' ἄναξ τραγικός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τῆς Κολοκυθοῦς

544. Ἀναγραμματισμός.

Ἡγεμὼν μεγάλου Κράτους
Εἶμαι, ὡς ἔχω ἂν μ' ἀρίσῃς·
Πόλις δὲ τῆς Μικρασίας,
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀδαθήματος

545. Φύρδην Μίγδην.

Σιασέτε ρῆμα τὸ νὰ Τοπ' ηλολὼ πίλος ρῆι
Καὶ ρμιασπο καὶ ἄλδος μελαμεῖν ρομμάπιο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λεχρώμου Φουξίας.

546. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Εὐρώπης.

```
  +  * * * *  = Ἤρεια
* +  * * *    = Νῆσος.
* * +  * *    = Νῆσος
  * +  * * *  = Ναύαρχος
  +  * * * *  = Ἑρπετόν.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέρους.

547. Κρῖκος.

```
* * * * * * * * *   Νάντικατασταθοῦν
*       .       *   οἱ ἀστερίσκοι καὶ αἱ
*       .       *   στιγμαὶ διὰ γραμ-
*       .       *   μάτων οὕτως ὥστε
*       .       *   νὰ ἀναγινώσκωνται:
*   O   O       *   Ἄνω, τόπος ἀγω-
*               *   νων· ἀριστερᾷ στρα-
*               *   τηγὸς τοῦ Μ. Ἀλε-
*               *   ξάνδρου, δεξιᾷ ἀρ-
*               *   χαῖος φιλόσοφος.
```

Ἐν τῷ μέσῳ, ἀπὸ τοῦ *Ο* καὶ ἄνω, δεξιᾷ ἀρχαῖος μουσικός, ἀριστερᾷ μέτρον βάρους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταυτάλου.

548. Πρόβλημα.

Ἐξεταζόμενος ὁ Πέτρος εἶπε κατὰ σειρὰν τοὺς ἀριθμούς: 3, 6, 18, 3, 3, 9, 1, 10, 1, 6, 6, 1, 3, 3, 8, 6, 3, 1, 4. Τί τοῦ εἶχαν δώσῃ νὰ κάμῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Σκάφης

549—554. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις: *σοφία*, *οἶκος*, *Ὄσσα*, *αὐτῶ*, *Ἕλος*, *ὁμαλή*.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλπινίκης Δ. Ἀναγνώστου

555. Φωνηεντόλειπον.

κμ- τ- κλ- κ- ρχ τ- στ- γλ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγνὸ Μενεξεδάκι.

556. Ἐλλιποσύμφωνον.

σου- α- ιαοα- α- ευει- ω

Ἐστάλη ὑπὸ Πολυανθίας Ἀσκιάτου

557. Γρῖφος

ε

φυλ

ἀι.

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Πικραμενίας Κορδυλίας

ΛΥΣΕΙΣ

ὧν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 41.

433. λαμις (σά, λα, μῦς). — 435. Χόρα, Ψαρο. 436. Χίος, Λίος. — 437 Σῶρα, Ἀμώς — 438. Ἀπελλῆς.

439. Π Ο Υ Σ
Ο Υ Σ
Υ Σ
Ε

440. Χρόνῳ καὶ πόνῳ τὰ καλά. | Η ἀνάγνωσις βαίνει λοξῶς ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω. — 441 Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΔΙ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: *δίφα*, *σέδιον*, *δίφρος*, *παιδίον*, *δίκη*. — 442. ΑΙΒΑΝΙΟΣ (ΗΛέκτρα, Ἱππαρχος, Βρασίδας, ΕρΑτώ, ΑθηΝαΐ:, ΠΙνδαρος, ΜέδΟυσα, ΣΙσύφος). — 443 Σκέπτου, λέγε, πράττε τὸ καλόν. — 444. Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

Ἀνταλάσσω 50 — 100 γραμματόσημα Τουρκίας δι' ἰσαρίθμων Ἑλληνικῶν.—Constantin Kebayoglou, Adalia (Turquie). A—52

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν εἰκονογραφημένων ταχυδρομικῶν δελταρίων. τὰ ὁποῖα ἀνταποδίδω διὰ τοιούτων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Διεύθυνσις: κ. Μιχαὴλ Ι. Διαλεκτόν, εἰς Σύρον. A—53

Παραδίδονται μαθήματα Γερμανικῆς εἰς ἀρχαρίους καὶ μή. Τιμαὶ συγκαταβατικαί. Πληροφορίαι ὁδὸς Δαιδάλου ἀριθ. 3. (Συνοικία Πλάκας). (A—54)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901